

Een interview tussen Benoît Maire en Christophe Boutin in de vorm van een persbericht:

DADA, PUNK, PIERROTS

Christophe Boutin: De tentoonstelling “Benoît Maire: **PIERROTS**” is verdeeld in twee duidelijke fasen. Allereerst vindt op de dag van de opening een performance plaats in de galerie, waarbij de werken voor bezoekers verborgen blijven achter gordijnen van zilveren stof en op verzoek worden gepresenteerd door de performers die kleding dragen die jij hebt “voorbereid”. Vervolgens, vanaf de dag na de opening, worden de gordijnen op verzoek geopend door het galerieteam. Zodra een schilderij verkocht is, zal het niet langer zichtbaar zijn, en zullen de gordijnen niet worden geopend. Kun je de redenering achter deze installatie uitleggen en hoe het de algehele ervaring van de tentoonstelling beïnvloedt?

Benoît Maire: Ik kaats de vraag terug naar jou omdat het jouw idee is... Ik houd nogal van kleding, ik heb er al wat gemaakt, en het lanceren van deze serie nieuwe schilderijen met een performance past goed. Ik vind jouw idee leuk omdat het een verandering is ten opzichte van mijn recente openingen waar niet veel gebeurde. Maar ik vind het wel vreemd om te bepalen dat het gordijn gesloten blijft wanneer een schilderij verkocht is. Kun je me dit punt uitleggen?

CB: De gordijnen verbergen het verkochte kunstwerk omdat, tenzij het in een openbare collectie terecht komt, een verkocht kunstwerk over het algemeen niet langer toegankelijk is voor het publiek. Deze praktijk heeft tot doel de vertrouwelijkheid van de koper te eren, die het recht heeft om de “gebruik” ervan te beslissen. De koper kan er echter voor kiezen dat de gordijnen tijdens de tentoonstelling open blijven. Een kunstwerk dat door een particuliere verzamelaar is verworven, wordt inherent ontoegankelijk; de gesloten gordijnen benadrukken deze realiteit op een enigszins theatrale manier. Kortom, het verbergen van het kunstwerk voor het publieke oog weerspiegelt een unieke dynamiek tussen kunst, het privébezit ervan en de selectieve presentatie. Overigens, beschouw je de performance met de gordijnen als een onafhankelijk kunstwerk dat in een volledig andere context dan die van deze tentoonstelling zou kunnen worden gepresenteerd?

BM: Ja, natuurlijk. Het is een stuk samengesteld uit de gordijnen, de kleding en het protocol; men zou het “observeren/vergeten” kunnen noemen. Naar mijn mening zal het protocol duidelijker worden wanneer we met de performers werken. Uiteindelijk eindigen we met een werk dat andere werken verbergt. In de tentoonstelling **PIERROTS** verbergt het werk met de gordijnen de schilderijen maar ook een sculptuur. Onlangs dacht ik dat het protocol van bedekken/onthullen gekoppeld zou kunnen worden aan een natuurlijk cyclisch fenomeen, ik dacht aan de fasen van de maan. Maar al snel raakte ik vermoeid van dit idee. Jouw oorspronkelijke strategie was dat het gekochte schilderij niet meer getoond zou worden, daarna zei je dat de verzamelaar kon kiezen. Elders gaf je aan dat bezoekers aan galeriemedewerkers konden vragen om de stukken te onthullen. Dus misschien moet er niets van tevoren worden beslist, alleen dit stuk installeren, dat ik graag “*Sophie*” zou willen noemen, en zien wat er tijdens de tentoonstelling gebeurt. Een behoorlijke mate van vrijheid toestaan zal ons in staat stellen te zien welk protocol het meest eenvoudig naar voren komt.

CB: Je hebt gelijk, we kunnen niet voorspellen wat “*Sophie*” ons zal onthullen! Vertel me, na de waardering van je collega’s en het commerciële succes dat je hebt behaald met je talrijke “wolken schilderijen”, besloot je wijselijk van koers te veranderen en te innoveren. Je zocht naar vernieuwing van je schilderkunst, om het te “des-empâter” (*verlichten*), en om het plezier van schilderen te herontdekken, wat je leidde naar dit nieuwe avontuur met de **PIERROTS** serie. Ik dacht dat, aangezien dit een belangrijk keerpunt voor jou is, waarom dan niet inspiratie halen uit baanbrekende momenten zoals DADA (1915) of de PUNK beweging (1977) geïnitieerd door Vivienne Westwood en Malcolm McLaren tot aan de SITUATIONISTEN, uiteraard... en jouw nieuwe plastische ervaringen doortrekken in de kleding van de openingsperformers? DADA en PUNK hebben een overvloed aan creaties voortgebracht. Men zou kunnen zeggen dat er een “gemeenschappelijke stijl” is ontstaan op deze twee momenten: lagen van beelden en teksten, spelen met typografische tekens, deconstructie van klassieke compositie, gebruik van innovatieve dragers, enz. Deze plastische en grafische elementen resoneren ook in jouw nieuwe werken. Wat denk je?

BM: Ja, ik ben het er volledig mee eens, DADA, de SITUATIONISTEN en PUNK delen dezelfde collage esthetiek. Een jongeman van met een blauwe hanenkam, een anarchistisch logo wit geschilderd op een leren jasje, en een veiligheidsspeld in het oor is net zo eigenaardig als een collage van Raoul Hausmann. Wat betreft Vivienne Westwood, kun je niet meer inspirerend krijgen dan dat!

CB: Kun je praten over je verlangen om het beeld van een pierrot, neonkleuren, en uitpuilende of met olie geschilderde vormen op je witte doeken te combineren? Wat heeft je geleid om deze specifieke elementen te kiezen voor dit nieuwe avontuur?

BM: Ik zie deze schilderijen als lagen in Photoshop. Toen ik met deze serie begon, legde ik eerst het raster neer, een eerste laag, toen een pierrot, een tweede laag, toen maakte ik impastos, toen kwamen de spuitstreken. Elke van deze lagen komt overeen met een moment in het schilderij: het modernistische raster; het romantische figuur (de melancholische pierrot), abstract expressionisme met kleuren rechtstreeks uit de tube of vermengd met een paletmes, en street art spuit die opduikt in het museum, verwijzend naar Martin Barré, figuratieve schilderkunst uit de jaren 80 evenals meer recente zombie formalisme.

CB: Zeefdrukken is een reproductietechniek die zowel eenvoudig als geavanceerd is. Kun je uitleggen hoe je het hebt geïntegreerd in je creatieve proces? Ondervind je specifieke uitdagingen met deze methode?

BM: De figuur van de pierrot is voor mij conceptueel, wat betekent dat de silhouet equivalent moet zijn aan een woord. Een reproductieproces dat in drukwerk wordt gebruikt, zoals zeefdrukken, is dus heel geschikt om dit idee over te brengen. Zeefdrukken maakt de identieke herhaling van de figuur mogelijk, die dan functioneert als een concept. Maar terwijl ik alleen in de studio de zeefdrukken maak met een zekere beheerste nonchalance, vinden er picturale gebeurtenissen plaats, en de "geschilderde concepten," als je me de uitdrukking toestaat, worden doordrenkt met "gevolgen" gerelateerd aan drukfouten.

CB: Welke soorten verf en doeken gebruik je het liefst, en waarom? Hoe beïnvloeden deze keuzes het uiteindelijke uiterlijk van je werk?

BM: Voor de wolken schilderijen gebruikte ik een doek uit Arles dat ik prepareerde met konijnenhuidlijm, en de ruwe vezels waren er doorheen te zien. Hier wilde ik iets koelers, dus neem ik een doek van Henry dat al is voorbereid met een witte gesso, wat me, voor de tekens die ik op het doek zal plaatsen, het equivalent geeft van een witte kubus voor een tentoonstelling. Bovendien lijst ik deze schilderijen niet in; ik schilder direct op het vrije doek op de vloer, dan selecteer ik de delen die me interesseren, ik snijd het doek opnieuw en ik bestel frames in het juiste formaat om het geselecteerde doekstuk op te spannen. Dit proces van snijden en monteren op het frame vormt het equivalent van de lijst van het schilderij. Voor de zeefdrukgedeelten gebruik ik in water oplosbare inkt, dan olie van Winsor & Newton voor de impastos en andere details, Molotow acrylsprayverf omdat het niet agressief is, en soms een Pébéo olie marker. Dan lappen, messen, rakels, sjablonen. Het is een beetje zoals dezelfde kookstijl als de wolken schilderijen, maar aangepast aan een meer minimalistisch, economischer project, zoals jij ook zegt omdat het minder "schilderachtig" is, dus zonder de glazuren, bijvoorbeeld. Het schilderij is meer geïndexeerd en minder expressief, wat een serie oplevert met een meer mentale uitstraling.

CB: De pierrot wordt traditioneel geassocieerd met thema's van melancholie en komedie. Hoe komen deze thema's tot uiting in jouw werk, en welke rol speelt neonkleur in deze context?

BM: Ik ben onlangs door een wat neerwaartse periode gegaan, dus er zit een aspect van autobiografie in het gebruik van deze figuur. De neonkleuren zijn misschien de kunstmatige schommelingen van dopamine ;) ! De volgende stap, trouwens, is de intrede van de dokter in de serie. Maar de groep pierrots is slechts één element van de serie die ik begin; het is een subset van de serie, als je wilt. Er is ook een subset met een aap, een met een schelp, een andere met Hippocrates, de dokter dus, en nog anderen met figuren die samenkomen om een theoretisch en visueel gedicht te vormen.

CB: Ik zie deze periode van verminderde activiteit als een overgangsfase, wat eigenlijk een opmerkelijk moment is in het leven van een kunstenaar. Het is het delicate moment waarop de volgende golf van creativiteit wordt voorbereid. Een nieuwe diversiteit aan elementen dient zich aan, die onze volgende interpretatie van hun betekenis(en) vereisen... Waar haal je inspiratie vandaan voor deze dierentuin samengesteld uit dieren, karakters en objecten?

BM: Eigenlijk is het gedicht vrij cryptisch en werkt het met dubbelzinnige woorden zoals "une conqu, elle m'entend" (een schelp, ze ligt tegen me) waar elk geschilderd teken zijn taalkundige equivalent heeft. Elke schilderijtitel vormt een fragment van het gedicht. Wat inspiratie betreft, drink ik al een jaar lang van Derrida's laatste seminar over het beest en de soeverein en ook een beetje van Novalis.

CB: Ah, herinner je je Franz West's iconische houding toen hem een filosofieboek werd aangeboden: "Dank je, maar lees het voor me, ik heb geen tijd!" Hoe slaag je erin om ruimte te maken om terug te duiken in je klassiekers?

BM: Ik las veel filosofie tussen mijn 18e en 25e, ik las methodisch, met aantekeningen. Nu lees ik steeds minder, en dit seminar is als literatuur of poëzie. Als lezen mijn hoofdgerecht was tussen mijn 18de en 25ste, is het nu slechts een bijgerecht, of zelfs een specerij voor mijn schilderactiviteit.